

достатні теоретичні знання та професійні навички для її здійснення, оскільки юридичні наслідки проведення офіційної кваліфікації у будь-якому разі впливають на особу, через призначення адміністративного покарання за вчинене правопорушення. До того ж, необхідно, створити належну теоретичну базу, у вигляді методологічних порад, роз'яснень, листів тощо, які будуть орієнтувати посадових осіб на здійснення правильної кваліфікації та пояснювати як правильно розв'язувати спірні питання при кваліфікації адміністративних правопорушень у сфері громадського порядку та громадської безпеки.

Визначення принципів адміністративно-правової кваліфікації правопорушень у сфері громадського порядку та громадської безпеки має практичне значення у діяльності органів внутрішніх справ. Їх суворе дотримання забезпечить вироблення алгоритму дій посадової особи при проведенні адміністративно-правової кваліфікації, що сприятиме зменшенню кількості випадків помилкової кваліфікації адміністративних правопорушень, а значить, зміцненню законності та правопорядку у державі.

Список використаних джерел

1. Словник української мови : в 11 т. Т. 7 / [редкол.: І. К. Білодід (голова) та ін.]. – Київ : Наук. думка, 1976. – 723 с.

2. Конституція України : від 28.06.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

Одержано 02.04.2015

УДК 351.745(474.5)

Володимир Валентинович ЧУМАК,

кандидат юридичних наук,

старший викладач кафедри адміністративної діяльності ОВС факультету з підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки та кримінальної міліції у справах дітей Харківського національного університету внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПОЛІЦІЇ ЛИТОВСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

Україна тісно інтегрована до світової і європейської систем безпеки, а тому має зважати на сучасні тенденції організаційно-правового забезпечення діяльності поліції та інноваційні підходи

до охорони правопорядку і налагодження співробітництва у протидії злочинності і викоріненні соціальних патологій. При цьому варто зазначити, що сліпе запозичення зарубіжного досвіду створює часом законодавчі суперечності, призводить до виникнення прогалин у регулюванні того чи іншого виду правовідносин [1, с. 3].

На наш погляд, на сьогодні така європейська країна, як Литва презентує найбільш оптимальну модель поліції, яка характеризується наданням правоохоронних послуг населенню, акцентуванням діяльності на превенції злочинності та користуються високим рівнем довіри суспільства.

Дослідженню досвіду діяльності поліції в зарубіжних країнах присвячували свої праці, такі вітчизняні вчені як, О. М. Бандурка, С. М. Гусаров, І. В. Дробуш, А. І. Камінський, А. Т. Комзюк, В. К. Колпакова, Н. П. Матюхіної, М. М. Москаленка, О. С. Проневич, В. І. Позняка, В. П. Сальнікова, Ю. П. Соловея, Ю. М. Старілова, О. Ю. Синявської, В. М. Шадріна та інші. Проте праці, які б досліджували діяльність територіальних підрозділів поліції Литовської Республіки відсутні, що підсилює її актуальність і своєчасність.

Відповідно до ст. 11 закону про поліцію Литовської Республіки, поліція складається з:

1. Департаменту поліції;
2. Спеціалізованих поліцейських підрозділів;
3. Територіальних підрозділів поліції;
4. Спеціалізованих навчальних закладів поліції [2].

Зазначимо, що є і інші правоохоронні органи для виконання поліцейських функцій у конкретних областях: служба розслідування фінансових злочинів при Міністерстві внутрішніх справ Литовської Республіки, Державна прикордонна служба при Міністерстві внутрішніх справ Литовської Республіки, митна кримінальна служба, служба спеціальних розслідувань, департамент державної безпеки та військова поліція.

Слід наголосити, що діяльність поліції у Литовській Республіці регулюється законом про поліцію, який був прийнятий у 2000 році.

Зазначимо, що загальне керівництво і контроль за діяльністю поліції є обов'язком Генерального комісара поліції Литви, який призначається на посаду строком на 5 років і звільняється з посади Президентом Литовської Республіки за пропозицією Міністра внутрішніх справ, яка затверджується урядом Литовської Республіки. Генеральний комісар поліції Литви перебуває в прямому підпорядкуванні Міністра внутрішніх справ і підзвітний Президенту Литовської Республіки [3].

Що стосується, територіальних поліцейських підрозділів, то вони виконують функції, покладені на них правовими актами на встановленій території. Територіальні поліцейські підрозділи складаються з 10 графств – штаб-квартир поліції та їх підрозділів – 49 місцевих поліцейських підрозділів:

- штаб-квартири створені в центрі міста і забезпечують реалізацію завдань поліції на всій території. Їх функції полягають у координації та контролі за діяльністю місцевих поліцейських підрозділів нижчого рівня в межах їх території;

- місцеві поліцейські підрозділи створюються в адміністративних центрах муніципалітету, щоб служити на території відповідного муніципалітету. Місцеві поліцейські підрозділи забезпечують громадський порядок та безпеку; розробляють і здійснюють програми щодо попередження злочинності; забезпечують захист життя, здоров'я та майна населення, а також громадський порядок; запобігають злочинним дія та іншим порушенням закону; виявляють і розслідують злочинні діяння та інші порушення закону; представляють проект бюджету на розгляд главам штаб-квартир поліції; здійснюють завдання та функції, покладені до їх компетенції, тощо [3].

Підсумовуючи викладене, варто наголосити на тому, що Україна вже готова до поступових євроінтеграційних процесів, у тому числі й до реформи системи органів внутрішніх справ.

Досвід діяльності поліції Литовської Республіки оцінюється західними та українськими експертами як найбільш передовий серед країн пострадянського простору і заслуговує на увагу з метою вдосконалення діяльності та подальшого розвитку системи органів внутрішніх органів України.

Список використаних джерел

1. Проневич О. С. організаційно-правові засади діяльності поліції (міліції) Німеччини, Польщі та України: порівняльно-правовий аналіз : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Проневич Олексій Станіславович. – Харків, 2011. – 22 с.

2. Lietuvos Respublikos Policijos Veiklos Įstatymas 2000 m. spalio 17 d. Nr. VIII-2048 Vilnius [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www3.lrs.lt/pls/inter3/dokpaieska.showdoc_l?p_id=435630.

3. Policijos departamento prie vidaus reikalų ministerijos [Електронний ресурс]. – Режим доступу до сайту: <http://www.policija.lt>.

Одержано 01.04.2015

УДК 343.85:343.35

Сергій Олександрович ШАТРАВА,

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри адміністративної діяльності ОВС
факультету з підготовки фахівців для підрозділів міліції
громадської безпеки та кримінальної міліції у справах дітей
Харківського національного університету внутрішніх справ*

СТВОРЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ : ПИТАННЯ СЬОГОДЕННЯ

Обравши курс на євроінтеграцію, Україна взяла на себе низку зобов'язань із наближення до європейських демократичних стандартів. Першочерговими задачами на цьому шляху є забезпечення прозорості влади, протидія корупції та встановлення громадського контролю за владою.

На сьогодні вже зроблено низку кроків для досягнення вказаних задач. Одним з таких кроків було прийняття закону України «Про запобігання корупції», що становить собою комплексне реформування системи запобігання корупції у відповідності до міжнародних стандартів та успішних практик іноземних держав. У свою чергу, варто назвати основні складові превентивної антикорупційної системи згідно із нормами діючого законодавства: наявність спеціалізованого органу з питань запобігання корупції; правила формування та реалізації антикорупційної політики; антикорупційні обмеження; запобігання та врегулювання конфлікту інтересів; спеціальні антикорупційні інструменти (антикорупційна експертиза, спеціальна антикорупційна перевірка, Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або

© Шатрава С. О., 2015